

Egy régi osztályozó emlékei

Egy osztályozón mindig jót lehet mulatni, ha nem érdekelt benne az ember.

Jó huszonöt éve Szolnokon rendeztek négy csapat részvételével egy osztályozót, ahová mi, úgymond szolnoki profik kijártunk élvezkedni. Sajnos mindig nem álltam ott a fordulónál, így egyes sztorikat nekem is csak meséltek. Volt, aki kettőt lépett, kiment huggozni, és amikor visszament, újra húzott. Rettenetes idegeskedés közepette a hátsó táblákon tisztelnézésekkel fordultak a partik.

A feljutás kérdése végül egy függőlépésen dőlt el. Berecz Lajos, a Szoboszló játékosa nyeresre állt két futóval a bástya ellen. Amikor a függőt borítékolta, előbb beírta, hogy Fa6, majd az utolsó pillanatban az „a” betűt sokszorososan felülírva átjavította „h”-ra. Közgazdász volt pedig civilben, gondolkodhatott volna, hogy kell egy letétbe helyezett iratnak kinézni. Akkor még nem volt szabály, hogy a függőt feltétlenül teljes jelöléssel kell írni, de az írva volt, hogy egyértelmű, olvasható lépést kell borítékolni. Az „a” betű lett volna a jó, a vastag „h” volt a rossz, az lehetetlen lépés lett volna. Ezt még tetézte azzal, hogy miután átadta a bírónak, a fejéhez kapott, felszisszent, és megkérdezte, fel lehet-e még bontani a leragasztott borítékot. Rájött, mégiscsak „a” a „h”. Ezzel elérte, hogy a gyulaiak mind odagyűljenek utolsó reményükhöz, a borítékbontáshoz. Verőczy Béla bácsi hosszasan nézte a játszmalapot, majd mondván, benne van az „a” betű is, döntsenek a fegyverek. A gyulaiak persze rögtön óvtak.

Béla bácsi felment Pestre az óvással. Takács Lajos, szolnoki csapattársam – civilben végrehajtó – vitte ki a trabantjával az állomásra. Utóbb mindkét csapatot beoltotta, hogy végig az ő érdekükben érvelt, és már hajlott is a szavára az öreg. Gondolta, ahol majd ünnepelnek, megjelenik, és csak meghívják az ünnepi lakomára. A bíró döntésén nem változtattak már. Szegény Lajost viszont nem hívták meg, csak egy kólára, ami büntetés számba ment nála. Nem győzött bosszankodni, hogy járt, ellensége a pénzének, hogy ilyenekre fecséreli az idejét, mennyit strapálta magát egy vacak kóláért.

Nemrég jutott eszembe ez a történet, amikor arról volt szó, hogy valaki hogy akarta hírtévének, meg a szocialistáknak is eladni a sztoriját. A végén biztosan ő is csak egy kólát kapott.